

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Roskilde-Riim

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 243. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1814_222-txt-shoot-idm11548.pdf (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Peder Hersleb! danske Trønd!
Gamle Jyllands norske Søn!
I din Æt og i din Færd
Nor og Dana lige nær,
Lignelse i Kiæmpestilling,
Af den sammenvoxne Tvilling!
Alt i Aften eengang før
244Venlig vi hinanden mødte
Ved undsagte Kirkedør,
Og ved Fredriks Kirkestøtte,
Under Kors, paa Kirkegaard,
Ved Kong Fredriks Seng og Baar.
Siig mig, kiære, gamle Ven!
Hvor vi mødes nu igjen?
See! vi mødes hvor du staar,
Midt i den nyfigne Flok,
For den norske Marmorblok,
Som i barske Efteraar
Ved en anden Fredriks Haand,
Lagdes ned til Altergrund;
Hvor en sand prophetisk Aand
Taler trøstig af din Mund:
"Denne Sten, den klippehaarde,
Et Guds Hus engang skal vorde
Jakobs Ord, og ikke mine,
Føier du betænksom til;
Herrens Ord og ikke dine,
Høit gientage her jeg vil.
Gamle, norske Fredrikssteen!
Lad kun Timen tykkes seen,
Dog den kommer; dog det lykkes,
Vist paa dig skal høit opbygges
Alteret for Himlens Gud,
245Kiende skal dit ganske Nord
Hvad ved Hersleb lagdes ud:
Der er Kraft i Kongens Ord.
Lad kun lave Mure stande
Uden Tag og Bueloft!
Lad kun Regnens, Himlens Vande
Styrte ned paa Kirketoft!
Lad kun Stene skride, smuldre,
Gulvet grønnes som en Have!
Lad kun rundt de Hamre buldre
Over Steen til Kirkegrave!
Lad kun Fjenderne sig bryste!
Lad dem Hovedet kun ryste,
Lad dem leende med Stav
Stikke i den brede Fure
I de nye, skiøre Mure,
Kalde dem en Kirkelevning,
Kalde dem en Kirkegrav!
Denne Steen den klippehaarde,
Dog et Herrens Hus skal vorde.
Staar den som en Kirkestimmel
Tagløs under aaben Himmel;
Det betegner: Himlens Bue
Skal Man som dens Loft beskue,
Frit skal Solens Straaler spille
Paa den hvide Marmorpille
246Himlens Stjerner vorde skal
Lamper i dens Lysekrone,
Kvad af hver en Vingeskjald
Under høie Hvælving tone;
Regnen giennem vide Glug
Giøre Stenene til Smuld,
Kalde Blommer op af Muld,

Og den milde Morgendug
Skal dem lædske, skal dem stærke,
Saa de midt i Sommertørke
Friske, favre, hjerteglade
Sig i Morgenrøden bade.
Lad kun Hamrene saa travle
Buldre i den Kirkevang,
Hugge ud med Skrift og Sang
Bautasteen og Mindetavle!
Mener I at det betød,
Kirkegrav og Kirkedød?
Nordens Kirke! nei, hilsæl!
Aabent er dit Gravkapel;
Og du skal, naar Hornet klinger
Løfte dig paa Ørnevinger,
Bygge paa den høie Hald.
Det er Gravkapellets Kald,
Ei som Lig dig at forvare,
Men dit Liv at aabenbare;
247Ja, dets Piller og dets Gavle,
Ja, dets Væg og Altertavle,
Til din Pris og Herrens Ære
Tidender skal høit frembære;
Som en hellig Kirkesage
Om dit Liv i svundne Dage,
Marmelsteen med gyldne Stave
Stande skal paa Helgengrave.